

[اطلاعات شخصی افراد حذف شده است]

[برای وضوح بیشتر فقط مطالب و اخبار مربوط به افراد و جامعه بهائی تایپ شده است]

[برگرفته از سایت: [ایران کارگر](#)]

[تاریخ: ۲۱ اردیبهشت ۱۴۰۰]

نامه خانواده‌های اعدام شدگان دهه ۶۰ به کمیسر عالی حقوق بشر

نامه خانواده‌های اعدام شدگان دهه ۶۰ به کمیسر عالی حقوق بشر در اعتراض به تخریب گورستان خاوران

گروهی از خانواده‌های اعدام شدگان دهه ۶۰ که پیکر عزیزانشان در گورستان خاوران، در گورهای جمعی به خاک سپرده شده‌اند، در نامه‌ای به میشل باشله؛ کمیسر عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد، جاوید رحمان؛ گزارشگر ویژه شورای حقوق بشر سازمان ملل درباره وضعیت حقوق بشر در ایران و احمد شهید؛ گزارشگر ویژه شورای حقوق بشر سازمان ملل برای آزادی بیان و ادیان، خواهان اقدام فوری آن‌ها برای جلوگیری از نابود کردن این گورها بدست مسئولان حکومت جمهوری اسلامی شدند.

در این نامه آمده است: «به تاریخ ۲۳ آوریل ۲۰۲۱ (۳ اردیبهشت ۱۴۰۰)، خانواده‌هایی که به گورستان خاوران رفته بودند با صحنه تکان دهنده و دهشت‌آوری مواجه شدند. در این پاره از گورستان خاوران، که بنا بر شواهدی محل خاکسپاری جمعی شماری از قربانیان کشتار جمعی زندانیان سیاسی در تابستان ۱۳۶۷ در زندان اوین تهران و زندان گوهردشت کرج است، دو گور تازه و ده گور دیگر آماده برای خاکسپاری دیده می‌شد. حال آنکه در این بخش از گورستان، پس از کشتار جمعی زندانیان سیاسی در سال ۱۳۶۷ پیکری را به خاک نسپرده بودند.»

تلاش حکومت برای محو و نابود کردن نشانه‌های کشتار زندانیان سیاسی

این نامه با تاکید بر این که «اینک روشن شده که حکومت ایران با تحت فشار قرار دادن بهائیان، نقشه دیرینش را برای تخریب گورستان خاوران و محو نشانه‌های کشتار زندانیان سیاسی به پیش می‌برد»، می‌افزاید: «با تخریب گسترده و سراسری آرامستان‌های بهائیان پس از انقلاب ۱۳۵۷، در منطقه خاوران در شرق تهران، زمینی در اختیار آن‌ها قرار گرفت تا مردگان خود را در آنجا به خاک بسپارند.

از سال ۱۳۶۰ و با سرکوب سراسری نیروهای سیاسی معترض به جمهوری اسلامی و اعدام‌های جمعی، بخشی از این گورستان که در سال‌های پسین به گلزار خاوران شهرت پیدا کرد، به محل دفن اعدام شدگانی دگراندیش اختصاص یافت، که بنا بر فتوای روحانیون حاکم «نا مسلمان و دفن آنها در گورستان‌های مسلمانان جایز نبود». صدها زندانی سیاسی اعدام شده، چه با نشانه مشخص که به خانواده اعلام شده بود و چه بی نام و نشان، در این محل، به خاک سپرده شده‌اند. در پی کشتار جمعی زندانیان سیاسی، خانواده‌های آنها پی بردند که قربانیان بسیاری در دو کانال به گونه جمعی به خاک سپرده شده‌اند.»

خانواده‌های اعدام‌شدگان دهه ۶۰ نوشتند: «افزون بر این، بنا بر تایید جامعه جهانی بهایی، حداقل ۵۰ بهائی، که همگی قربانیان آزارهای برنامه‌ریزی شده بر علیه بهائیان در سال‌های نخستین دهه ۶۰ (هشتاد میلادی) بودند، در این بخش قبرستان خاوران مدفون شده‌اند. به طور خاص می‌دانیم که اجساد هشت نفر از اعضای هیأت ملی اداره کننده جامعه بهائیان ایران، که در روز ۶ دی ۱۳۶۰ (۲۷ دسامبر سال ۱۹۸۱) به قتل رسیدند و نیز شش عضو محفل روحانی تهران که در روز ۱۴ دی ۱۳۵۹ (۴ ژانویه ۱۹۸۱) کشته شدند، در این محل مدفون بوده است. احتمالاً بهائیان دیگری نیز در همین بخش دفن شده بودند.»

فشار بر بهائیان با هدف از بین بردن آثار کشتار زندانیان

خانواده‌های اعدام‌شدگان دهه ۶۰ در نامه خود تاکید کردند: «جمهوری اسلامی همواره در صدد نابود کردن گورستان خاوران و به ویژه این بخش از خاوران که گورهای جمعی زندانیان سیاسی را در خود جا داده تلاش کرده است. در آغاز سال‌های ۲۰۰۰ (اواخر دهه هفتاد خورشیدی)، حکومت، بر بهائیان، برای به خاکسپاری مردگان خود در این بخش فشار وارد ساخت. اما با مقاومت آن‌ها، که بنا بر باورهای مذهبی خود «در مکان‌هایی که آثار جسمی دیگر مرده‌ها باشد، نباید کسی را دفن کرد مواجه شد.»

در آن زمان این توطئه با مقاومت بهائیان و برخی اعتراضات بستگان اعدام‌شدگان دهه ۶۰ و تابستان ۱۳۶۷ خنثی شد. افزون بر این، «طرح سازماندهی و بازسازی» این گورستان از سال ۱۳۸۴ آغاز شد، که آن نیز با مخالف و مقاومت جدی بازماندگان قربانیان مواجه شد. آن‌ها بر این نکته تاکید می‌کردند که پیش از انجام هرگونه تغییر در گورستان خاوران، لازم است هویت همه دفن‌شدگان در این گورستان و محل دفن آن‌ها مشخص شود.»

به نوشته خانواده‌های اعدام‌شدگان دهه ۶۰، در سال ۲۰۰۸ (۱۳۸۷)، تخریب این بخش، به بهانه بازسازی خاوران، آسیب‌های جدی به گورهای جمعی و فردی خاوران زد، روشن نیست که آیا بقایای اجساد اعدام‌شدگان نیز از میان برده شده است یا خیر؟ این تخریب را خانواده‌ها در نامه‌ای به ناوانتیم پبلی، کمیسر عالی حقوق بشر ملل متحد به تاریخ ۱۸ ژانویه ۲۰۰۹ (۱۳۸۸) اطلاع دادند.

گورستان خاوران، سند جنایتی بزرگ و نماد حافظه تاریخی مردم ایران

خانواده‌های اعدام‌شدگان دهه ۶۰ ادامه دادند: «مقامات حکومت جمهوری اسلامی ایران، در سال‌های اخیر فشارهای روزافزونی بر شهروندان بهایی در ایران وارد آورده‌اند که از آن میان، می‌توان به ویران کردن دوباره آرامستان‌های آن‌ها در بسیاری از شهرهای ایران اشاره کرد. همچنین در ماه‌های اخیر، دوباره با اعمال فشار مجدد، و به گفته سخنگویان جامعه بهائیان، با تهدید و بدرفتاری، آن‌ها را مجبور به خاک سپاری مردگان خود در محل گورهای جمعی کرده‌اند.

بخشی از قربانیان کشتار بزرگ تابستان ۱۳۶۷ در آن جای گرفته‌اند.

همانگونه که در نامه پیشین به ناوانتیم پبلی کمیسر عالی حقوق بشر سازمان ملل خواسته بودیم، بار دیگر از شما نیز درخواست می‌کنیم که با استفاده از کلیه اختیارات و امکاناتتان، از ویرانی و نابودی این گورستان که سند جنایتی بزرگ و نمادی از حافظه تاریخی مردم ایران است، به فوریت پیشگیری کنید.»

در پایان نامه اعتراضی خانواده‌های اعدام‌شدگان آمده است: «ما از شما می‌خواهیم ضمن محکوم کردن این اقدام‌ها به مسئولان جمهوری اسلامی فشار آورید که تخریب گورستان‌های بهائیان، دست درازی به حرمت مردگان و تخریب و نابودی گورستان خاوران را بلافاصله متوقف کنند. تخریب این گورستان و عدم پاسخ به درخواست‌های انجام شده مبنی بر انجام تحقیقات جامع پیرامون این اعدام‌ها، نقض آشکار حقوق خانواده قربانیان است.

آن‌ها این حق را دارند که اطلاعات درست در مورد کشتار زندانیان به دست آورند، از حضور پیکرهای عزیزانشان در این محل اطمینان حاصل کنند و بتوانند سوگواری کنند. تخریب این مکان و از بین بردن آثار و بقایایی انسانی که در این گورها وجود دارد و می‌توانند در تعیین هویت قربانیان موثر واقع شود، روشن شدن حقیقت و انجام عدالت برای خانواده قربانیان را به خطر می‌اندازد.»

[متن بالا رونویسی از اصل سند است. اگر به نکته‌ای برخورد کردید که دقیق رونویسی نشده است لطفاً به نشانی ایمیل در صفحه تماس با ما بفرستید]